

Nieuwsbrief juli 2018

Nieuws uit Nederland

Bij remigratie mag Nederland heffingskorting tijdsevenredig verminderen

De advocaat-generaal bij het Europese Hof van Justitie concludeert dat Nederland niet in strijd met het EU-recht handelt door het premiedeel van de algemene heffingskorting tijdsevenredig te verminderen.

Het gaat in deze casus om een vrouw van Poolse nationaliteit die in 2013 zes maanden woont en werkt in Nederland. In deze periode is zij in Nederland verplicht verzekerd en premieplichtig voor de volksverzekeringen. Ze keert in 2013 weer terug naar Polen, waar zij niet is verzekerd, omdat zij in Polen onvoldoende inkomen genereert. De inspecteur vermindert het premiedeel van de algemene heffingskorting tijdsevenredig naar verhouding tot de tijd waarin ze in 2013 premieplichtig in Nederland is geweest. De vrouw stelt dat zij recht heeft op de volledige heffingskorting en dat er sprake is van discriminatie naar woonplaats. De Hoge Raad stelt een prejudiciële vraag in deze zaak

Volgens de advocaat-generaal mag Nederland met de tijd rekening houden die de vrouw in 2013 premieplichtig in Nederland is geweest. De advocaat-generaal acht het daarbij niet van belang dat ze in 2013 nagenoeg haar gehele inkomen in Nederland heeft verworven.

Bron: Europese Hof van Justitie 11 juli 2018.

Afwaarderingsverlies op vordering van Nederbelg volgens Advocaat-generaal niet aftrekbaar

Een man emigreert in 2006 naar België. In verband met een aanmerkelijk belang in zijn B.V. legt de inspecteur een conserverende aanslag op. In 2009 verstrekt de man leningen aan zijn B.V. van in totaal € 140.000. In zijn IB-aangifte over 2011 waardeert hij de leningen af naar nihil, en brengt deze afwaardering ten laste van zijn resultaat uit overige werkzaamheden.

Volgens de inspecteur is dit echter niet mogelijk. De vraag is of artikel 13, paragraaf 5 van het belastingverdrag tussen Nederland en België aan de afwaardering in de weg staat.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat afwaardering van de vordering niet mogelijk is. Volgens de rechtbank is artikel 13, paragraaf 5 van het belastingverdrag namelijk niet van toepassing. De rechtbank stelt daarbij vast dat ten aanzien van de vorderingen geen conserverende aanslag is opgelegd, omdat de man de leningen pas na zijn emigratie heeft verstrekt. Het heffingsrecht ten aanzien van de vorderingen is dan, op grond van paragraaf 4 van artikel 13 van het belastingverdrag, aan België toegewezen. Ofwel volgens de Rechtbank is het gelijk aan de inspecteur. De man is het hier niet mee eens en stel sprongcassatie in bij de Hoge Raad. Voordat de Hoge Raad arrest wijst, komt advocaat-generaal Niessen met zijn conclusie.

Hij concludeert dat Nederland (slechts) het heffingsrecht heeft over vermogenswinsten die ontstaan zijn in de periode voorafgaand aan de emigratie. De advocaat-generaal verwijst daarbij naar de totstandkomingsgeschiedenis. Vervolgens merkt hij nog op dat er onvoldoende band bestaat tussen de terbeschikkingstellingsvorderingen en Nederland om het heffingsrecht hierover aan Nederland toe te wijzen, aangezien zijn vorderingen pas zijn ontstaan ná zijn emigratie naar België. De advocaat-generaal adviseert de Hoge Raad het cassatieberoep ongegrond te verklaren.

Bron: Hoge Raad 26 april 2018.

ANBI-status ook voor buitenlandse instelling vereist voor giftenaftrek

Een vrouw doet in 2013 giften aan diverse buitenlandse instellingen, waaronder een instelling in België. Deze instellingen hebben niet de status van een algemeen nut beogende instelling (ANBI) en zijn ook geen steunstichting of sociaal belang behartigende instelling (SBBI). Vanaf 2016 heeft de Belgische instelling wel de ANBI-status. De vraag is of de inspecteur de aftrek in 2013 terecht heeft geweigerd.

Volgens de Rechtbank hadden de buitenlandse instellingen een ANBI-verzoek kunnen indienen. Dat zij dit niet hebben gedaan, kan de inspecteur niet worden tegengeworpen. De vrouw gaat hiertegen in hoger beroep. Hof Den Haag oordeelt vervolgens dat de handhaafbaarheid van de giftenregeling een voldoende rechtvaardiging is om ook bij buitenlandse giften de ANBI-eis te stellen. De omstandigheid dat een niet in Nederland gevestigde instelling niet van deze eis op de hoogte is of kan zijn, doet hieraan niet af. De vrouw beroept zich dus vergeefs op het gelijkheidsbeginsel. Het verzoek om coulance is ook vergeefs, aangezien de rechter niet de innerlijke waarde en billijkheid van wettelijke bepalingen mag beoordelen.

Bron: Hof Den Haag 5 juni 2018.

Kabinet verkort 30%-regeling

Het kabinet wil per 1 januari 2019 de termijn van de 30%-regeling verkorten van acht naar vijf jaar. Dit heeft de staatssecretaris gemeld n.a.v. een evaluatie van de regeling. Volgens de evaluatie gebruikt ongeveer 80% van de werknemers de regeling niet langer dan vijf jaar. Van de overige 20% die de regeling wel tot acht jaar gebruikt, vestigt een substantieel deel zich niet tijdelijk, maar langdurig in Nederland. Daarnaast hanteren omringende landen met vergelijkbare regelingen vrijwel allemaal een looptijd van vijf jaar. De wijziging van de termijn zal opgenomen worden in het Belastingplan 2019 dat op Prinsjesdag openbaar wordt.

In plaats van de 30%-regeling bestaat er voor een werkgever ook de mogelijkheid om de werkelijke kosten belastingvrij te vergoeden, als niet aan de voorwaarden voor toepassing van de 30%-regeling wordt voldaan. Hier zitten meer administratieve lasten aan. Ook hiervoor geldt dat deze mogelijkheid beperkt zal worden tot maximaal vijf jaar.

In een recente reactie op Kamervragen n.a.v. bovenstaande mededeling heeft de staatssecretaris laten weten dat hij overgangsrecht voor bestaande gevallen niet nodig acht. Dit betekent dat de verkorting voor zowel nieuwe als bestaande gevallen gaat gelden.

Bron: Ministerie van Financiën 20 april en 6 juli 2018.

BOF-vrijstelling van toepassing, vastgoed-B.V. exploiteert materiële onderneming

Hof Den Haag oordeelt in hoger beroep dat zowel wat betreft het verrichten van arbeid – de ‘plus arbeid’-toets – als het behalen van overrendement – de ‘plus rendement’-toets – sprake is van meer dan normaal vermogensbeheer.

De casus gaat over een man die in 2013 een schenking krijgt van zijn ouders. De schenking bestaat onder meer uit één (certificaat) aandeel in een B.V. Deze B.V. neemt via diverse maatschappen deel in de exploitatie van vastgoed, waaronder een recente revitalisatie van een winkelcentrum is begrepen. Volgens de aangifte is de verschuldigde schenkbelasting na toepassing van de bedrijfsopvolgingsfaciliteit € 7. De inspecteur heeft een navorderingsaanslag van € 54 opgelegd.

Nadat volgens Rechtbank Den Haag sprake is van exploitatie van een materiële onderneming, gaat de inspecteur in hoger beroep. Hof Den Haag oordeelt dat zowel wat betreft het verrichten van arbeid – de ‘plus arbeid’-toets – als het behalen van overrendement – de ‘plus rendement’-toets – sprake is van meer dan normaal vermogensbeheer. Het betreft namelijk een grote vastgoedportefeuille (WOZ-waarde € 7.318.800) met voortdurende inschakeling door de B.V. van professionele deskundigen, zoals juristen en makelaars, en onder toezicht van onder meer zijn vader. Het gemiddeld behaalde directe rendement van de B.V. is 9,3% per jaar, terwijl het gemiddelde rendement in Nederland van beleggingen in winkels en kantoren slechts 6,4% is. De B.V. behaalt dus een gemiddeld overrendement van circa 3%. Het beroep van de inspecteur is ongegrond.

Bron: Hof Den Haag 3 april 2018.

EU akkoord met verplichte informatie-uitwisseling door belastingadviseurs vanaf 2020

In de nieuwsbrief van april jl. heb ik al beschreven over de plannen op basis waarvan belastingadviseurs en andere tussenpersonen vanaf 2020 informatie over bepaalde adviezen verplicht uit moeten wisselen met de belastingdienst. De Europese richtlijn waar deze verplichting uit voortvloeit is op 25 juni in werking getreden. EU-lidstaten moeten de regels uiterlijk 31 december 2019 in hun nationale wetgeving geïmplementeerd hebben.

De Richtlijn houdt in dat grensoverschrijdende constructies die bepaalde zogenoemde ‘wezenskenmerken’ hebben, gemeld moeten worden bij de Belastingdienst. Het ministerie van Financiën heeft bekend gemaakt dat in de komende periode de richtlijn in wet- en regelgeving zal worden uitgewerkt. Deze zal naar verwachting in de loop van 2019 worden ingediend bij de Tweede Kamer. Het is de verwachting dat er dan nadere invulling wordt gegeven aan de genoemde wezenskenmerken. Tot dat moment is niet duidelijk welke zaken precies moeten worden gemeld.

Op grond van de nieuwe meldplicht zullen accountants, belastingadviseurs en andere intermediairs vanaf 1 juli 2020 verplicht zijn om ‘grensoverschrijdende constructies’ bij de Belastingdienst te melden. De informatie die dan moet worden aangeleverd gaat terug tot 25 juni 2018. Ofwel, de meldingsplicht start feitelijk al vanaf heden.

In gevallen waarin geen intermediair betrokken is bij een grensoverschrijdende constructie, kan de belastingplichtige zelf verplicht zijn tot melding.

Bron: Ministerie van Financiën 22 juni 2018.

Liquidatie-uitkering aangemerkt als dividend

Een liquidatie-uitkering moet voor de toepassing van het verdrag met België als een dividenduitkering aangemerkt worden. Nederland mag 15% heffen over de liquidatie-uitkering. Dat de Wet inkomstenbelasting een liquidatie-uitkering aanmerkt als een vervreemding maakt niet dat ook voor verdragstoepassing sprake is van een vervreemding.

Een inwoner van België houdt de aandelen in een Nederlandse B.V. In 2006 ontvangt de man liquidatie-uitkeringen van de B.V. In zijn IB-aangifte vermeldt hij geen inkomen uit aanmerkelijk belang, omdat hij van mening is dat sprake is van vervreemdingsvoordelen die onder artikel 13 van het belastingverdrag tussen Nederland en België vallen, zodat België als woonland heffingsbevoegd is. De inspecteur is echter van mening dat er sprake is van reguliere (dividend)voordelen, zodat Nederland heffingsbevoegd is op basis van artikel 10 van het belastingverdrag.

Hof 's-Hertogenbosch oordeelt dat uit het protocol bij het belastingverdrag blijkt dat de liquidatie-uitkering valt onder het begrip ‘dividenden’, en niet onder het begrip ‘voordelen verkregen uit de vervreemding’. Dat een liquidatie-uitkering voor de Nederlandse Wet IB wordt aangemerkt als een vervreemding acht het Hof niet van belang. Het Hof verwierpt ook het beroep van de man op het gelijkheidsbeginsel. Volgens het Hof is er in casu namelijk geen sprake van de verkoop van aandelen, zodat een vergelijking met de verkoop van aandelen niet opgaat. Ook is er volgens het Hof geen belemmering van de vrijheid van kapitaalverkeer. Dat de man zwaarder wordt belast dan een inwoner van Nederland, omdat in België geen gehele vrijstelling voor de in Nederland te belasten liquidatie-uitkeringen wordt verleend, maar slechts een kostenaf trek, is namelijk aan te merken als een dispariteit. Het gelijk is aan de inspecteur.

Bron: Hof 's-Hertogenbosch 19 april 2018.

Door onduidelijkheid over verblijfsdagen in Nederland is Nederland toch heffingsbevoegd

Bij geschillen over het aantal dagen dat een buitenlandse werknemer in Nederland heeft gewerkt is het zaak nauwkeurig bij te houden wat de werknemer op zijn dagen in Nederland doet. Dagen die enig verband houden met de werkzaamheden in Nederland, tellen immers ook mee en kunnen leiden tot heffingsbevoegdheid van Nederland.

In een zaak voor Hof Arnhem-Leeuwarden probeert een Belg aan te tonen dat Nederland niet mag heffen omdat hij te kort (181 dagen) in Nederland heeft gewerkt. Maar de Hoge Raad oordeelt dat bij de toets van de 183-dagenregeling het gaat om het aantal dagen waarin de buitenlandse werknemer in Nederland verblijft. Alle dagen in de werkstaat die enig verband houden met de werkzaamheden in de werkstaat, tellen mee. De man stelt dat hij een zogeheten rollende kalender erop na heeft gehouden. Hierop heeft hij bijgehouden op welke data hij aanwezig is geweest in Nederland voor zijn werk. Het Hof vindt deze rollende kalender onvoldoende bewijs. De man heeft hierin niet duidelijk aangegeven welk criterium hij heeft gehanteerd voor het in Nederland aanwezig zijn voor werk. Zelf stelt de man dat hij voldoende bewijs heeft geleverd. Hij meent dat men om redenen van privacy niet van hem kan verlangen dat hij het hele jaar bijhoudt waar hij verblijft. Het Hof volgt de man hierin niet en oordeelt dat de man al met al meer dan 183 dagen in Nederland heeft verbleven. Nederland is dus heffingsbevoegd.

Bron: Hof Arnhem-Leeuwarden 10 april 2018.

Verblijfplaats gezin geeft doorslag bij woonplaatsbepaling

Een docent aan een Engelse universiteit wordt in Engeland én in Nederland fiscaal inwoner aangemerkt. Volgens het Hof is hij op grond van de tie-breaker-bepaling in het belastingverdrag voor de verdragstoepassing inwoner van Nederland. De familiebanden geven daarbij de doorslag.

Tussen partijen is niet in geschil dat belanghebbende zowel in Nederland als in Engeland beschikt over een duurzaam tehuis, zodat het Hof vervolgens gaat kijken waar het middelpunt van zijn levensbelangen ligt. Bij weging van alle feiten en omstandigheden komt het Hof tot de slotsom dat het centrum van de levensbelangen van de man in de onderhavige jaren in Nederland ligt, omdat de gezinsbetrekkingen - die zwaar meewegen - duidelijk naar Nederland wijzen. Daarbij heeft in het bijzonder meegewogen dat de echtgenote - met een of meer minderjarige kinderen - in die jaren in Nederland woont.

Ook de grote regelmaat waarmee de man in Nederland verblijft en de omstandigheid dat hij tijdens de vakanties steeds in Nederland verblijft, spelen daarbij een rol. Voorts speelt mee dat zijn sociale betrekkingen in beide landen zijn te situeren en dat zowel zijn arbeidsinkomen als het arbeidsdan wel winstinkomen van zijn echtgenote een belangrijke bijdrage levert aan het gezinsinkomen, zodat er zowel in Nederland als in Engeland belangrijke economische betrekkingen zijn. Dit oordeel van het Hof vindt bevestiging in de omstandigheid dat de man gedurende de in geschil zijnde jaren bij het doen van aangifte voor de inkomstenbelasting zich steeds op het standpunt heeft gesteld binnenlandse belastingplichtig te zijn en het huis in Nederland in zijn aangiften in deze jaren steeds heeft opgegeven als zijn hoofdverblijf.

Bron: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 24 april 2018.

Geen bewijs voor inwonerschap Frankrijk – naheffingsaanslag mrb en boete zijn terecht

Een man heeft de Nederlandse nationaliteit en staat sinds zijn geboorte altijd ingeschreven op een Nederlands adres. Bij een controle op 17 december 2015 wordt geconstateerd dat hij met een BMW met Frans kenteken gebruik maakt van de weg in Nederland. Er wordt een naheffingsaanslag motorrijtuigenbelasting opgelegd en ook een 100% verzuimboete, welke door Rechtbank Gelderland wordt verlaagd met 25%. De man stelt in hoger beroep dat hij in Frankrijk woont en dus gewoon met de auto in Nederland mag rijden.

Hof Arnhem-Leeuwarden oordeelt dat de man niet slaagt in het tegenbewijs dat hij ondanks zijn officiële Nederlandse adres in Frankrijk woont. Hij overlegt vergeefs een Frans rijbewijs uit 2011, een bewijs van huisvesting uit 2010, alsmede het bewijs van een huurbetaling in januari 2014. Weliswaar lijken afschriften van creditcardbetalingen de bewering van de man te staven, maar de inspecteur stelt met succes dat de man in 2015 diverse Nederlandse toeslagen heeft ontvangen en dat deze nooit zijn terug betaald, ook niet toen de man zich in het kader van de onderhavige procedure op het standpunt heeft gesteld dat hij op 17 december 2015 zijn hoofdverblijf niet in Nederland zou hebben. Zo de man al mocht menen dat de getuigenis van een ex-vriendin hem zou kunnen helpen, dan had hij haar op de zitting als getuige moeten meebrengen. De belastingdienst wordt in het gelijk gesteld.

Bron: Hof Arnhem-Leeuwarden 23 mei 2018.

Getuigen ontkrachten standpunt over fiscale woonplaats buiten Nederland

Een vrouw ontvangt in 2012 een WAO-uitkering van het UWV. Zij doet aangifte inkomstenbelasting als buitenlands belastingplichtige en vermeldt een woonplaats in Suriname. De inspecteur vindt haar echter binnenlands belastingplichtige, omdat zij volgens hem haar fiscale woonplaats in Nederland heeft. Hij wijst onder meer op haar bankrekening, waaruit blijkt dat zij voornamelijk in Nederland geld heeft opgenomen en betalingen heeft gedaan. De vrouw gaat in beroep.

Rechtbank Noord-Nederland beslist dat de inspecteur aannemelijk heeft gemaakt dat de vrouw in 2012 een duurzame betrekking van persoonlijke aard heeft met Nederland. Zij staat in Nederland ingeschreven en haar dochters en kleinkinderen wonen in Nederland. Zij beschikt over een Nederlandse ziektekostenverzekering en bankrekening. De vrouw heeft de door haar gestelde woonplaats in Suriname in het geheel niet onderbouwd met schriftelijke bewijsstukken. De Rechtbank gelooft niet dat de uitgaven en opnamen van de bankrekening in Nederland door haar dochters zijn gedaan. De vrouw heeft in het geheel niet gespecificeerd wanneer en tot welke bedragen de dochters dan opnamen of uitgaven zouden hebben gedaan. Ook de drie getuigen die de Rechtbank op uitdrukkelijk verzoek van de vrouw heeft gehoord, kunnen niet bijdragen aan haar stelling dat zij in 2012 in Suriname woont. Van eigen waarnemingen over haar woonplaats in 2012 is geen sprake, aangezien de getuigen alle drie hebben verklaard dat zij de vrouw in 2012 niet hebben gezien of gesproken. De Rechtbank verklaart het beroep van de vrouw ongegrond.

Bron: Rechtbank Noord-Nederland 17 april 2018.

Antilliaanse SPF is feitelijk in Nederland gevestigd

De vader van belanghebbende heeft in 2002 een op de Nederlandse Antillen gevestigde Stichting Particulier Fonds opgericht. In 2008 schenkt de Stichting € 1.5 miljoen aan zijn dochter. Tevens scheldt de Stichting een vordering kwijt van € 492.500.

Rechtbank Gelderland oordeelt dat de inspecteur terecht een aanslag schenkingsrecht heeft opgelegd aan de vrouw ter zake van de door haar ontvangen gelden van een (statutair op de Nederlandse Antillen gevestigd) Stichting Particulier Fonds. De Rechtbank verwerpt de primaire stelling van de inspecteur dat de schenking door de SPF moet worden geduid als een schenking van de vader aan zijn dochter.

De inspecteur slaagt er echter wel in om aannemelijk te maken dat de directie van de SPF vanaf de oprichting materieel vanuit Nederland is gevoerd. Nederland moet als vestigingsplaats worden beschouwd, omdat haar feitelijke leiding daar is gelegen. De aanslag schenkingsrecht is terecht opgelegd. De Rechtbank oordeelt verder dat de inspecteur zich niet schuldig heeft gemaakt aan schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Het beroep van de vrouw is ongegrond.

Bron: Rechtbank Gelderland 5 juni 2018.

Wijziging vermogensinkomensbijtelling in de Wlz

Enige jaren geleden is er een vermogensinkomensbijtelling geïntroduceerd in (toen nog) de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ), inmiddels de Wet langdurige zorg (Wlz) en de Wet maatschappelijke ondersteuning (wmo). Het Centraal Administratiekantoor (CAK) stelt eigen bijdragen vast voor de Wlz en wmo. De hoogte van die bijdragen is gerelateerd aan onder meer iemands inkomen en vermogen. Uitgangspunt daarbij is het bijdrageplichtig inkomen van twee jaar eerder. Dit bijdrageplichtig inkomen bestaat uit het verzamelinkomen in de inkomstenbelasting dat wordt verhoogd met 8% van het box 3-vermogen. Die verhoging is de 'beruchte' vermogensinkomensbijtelling.

Het is de bedoeling dat per 1 januari 2019 een aantal verzachtende wijzigingen ingevoerd worden. Zo gaat een halvering van de vermogensinkomensbijtelling voor de eigen bijdrage plaatsvinden van 8% naar 4% van het vermogen. Daarnaast komt er een vaste maximale bijdrage per bijdrageperiode.

Bron: Rechtbank Noord-Holland 13 februari 2018.

Nieuws uit België

Schenken via Nederlandse notaris weer mogelijk

De Vlaamse belastingdienst (Vlabel) heeft in 2016 in een standpunt aangegeven dat het niet langer mogelijk is om aandelen, effecten of liquide middelen met voorbehoud van vruchtgebruik te schenken voor een Nederlandse notaris. In dat geval zijn volgens Vlabel bij een later overlijden van de schenker namelijk alsnog successierechten verschuldigd. Deze successierechten zouden dan alleen nog te voorkomen zijn door een dergelijke schenking voor een Belgische notaris te laten plaatsvinden, zodat hierover 3% of 7% schenkbelasting verschuldigd was. Dit i.p.v. 0% bij een handgift voor een Nederlandse notaris.

Volgens Vlabel is dat niet anders indien bij een dergelijke schenking een Belgische burgerlijke maatschap wordt tussengeschoven. De Belgische Raad van State heeft nu het hele standpunt van Vlabel vernietigd, omdat het ongrondwettelijk is. Dit betekent dat het schenken via een onbelaste handgift met voorbehoud van vruchtgebruik van effecten en beleggingen, al dan niet via een burgerlijke maatschap, opnieuw mogelijk is. Indien de schenker minimaal drie jaar na de schenking blijft leven, zijn er bij zijn overlijden dan geen successierechten verschuldigd.

Bron: Raad van State 12 juni 2018.

Belgische belastingheffing over tweede woningen in het buitenland in strijd met Europees recht

Inwoners van België met een tweede woning in het buitenland dienen deze woning in de aangifte personenbelasting op te nemen. Vervolgens dient België hier aftrek ter voorkoming van dubbele belasting te verlenen. Deze aftrek is echter geen 100% door het zogeheten progressievoorbehoud. Ofwel, hoe hoger de waarde waarvoor de tweede woning in de aangifte wordt opgenomen, hoe meer belasting is verschuldigd in België. Daarmee is het dus van belang dat deze waarde niet te hoog wordt vastgesteld.

In 2014 heeft het Europese Hof van Justitie al geoordeeld dat de Belgische belastingregeling voor tweede woningen discriminerend is. De discriminatie zit hem in de regeling dat niet-verhuurde tweede verblijven in België belast worden op basis van het kadastraal inkomen. Zijn ze echter gelegen in het buitenland, dan worden ze belast op basis van een reële huurwaarde, welke vaak een stuk hoger ligt dan het kadastraal inkomen. In een circulaire van 29 juni 2016 heeft de Belgische belastingdienst de uitspraak van het Europese Hof proberen te volgen. Volgens de circulaire mag de werkelijke waarde voor een in het buitenland gelegen niet-verhuurd onroerend goed worden bepaald op basis van een door de buitenlandse overheid vastgestelde of uitdrukkelijk goedgekeurde waarde.

Onlangs is België echter voor de tweede keer veroordeeld door het Europese Hof van Justitie. De circulaire uit 2016 heeft volgens het Hof geen oplossing gebracht, onder meer omdat de circulaire alleen van toepassing is op niet-verhuurde woningen en omdat sommige buitenlandse forfaitaire waarden die gebruikt mochten worden in plaats van de reële huurwaarde, die laatste dicht benaderen. Ofwel, België zal nu met een echt goede oplossing moeten komen. Wat die oplossing zal zijn is nog even afwachten.

Bron: Europese Hof van Justitie 12 april 2018.

+ + + + + + + + + + + + + + +

Hoffmann Fiscaal Advies B.V. - Bredaseweg 108a 4902 NS Oosterhout - Postbus 108 4900 AC Oosterhout - tel: +31 (0)162 469604 - fax: +31 (0)162 471365
E-mail: info@hoffmannfa.nl - internet: www.hoffmannfa.nl - bankrekeningnr: 139568964 - KVK nr: 50018264 - BTW: NL822505502B01

Op al onze transacties zijn onze voorwaarden van toepassing zoals gedeponeed bij de Kamer van Koophandel te Breda onder nummer 50018264.
Desgevraagd worden de voorwaarden u kosteloos toegezonden.